

Օ՛ր կնգրուէի, խուսկի բոյրե՛րն հոսանում,
Ողիններու ալցելութիւնն ի տաճար,
Դուք վերապրող ձեւի մասնիկ, անկորուստ,
Դամբաններէն յառնող դէմքեր անվրթար,

Բոյրե՛ր, բոյրե՛ր, ներկայութիւն անհամար....:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

Մ Ա Ր Գ Ն Ո Ւ Ծ Ո Վ Ը

Բա՛րդ անկաշկանդ, պիտի սիրես՝ս դուն ծովը միշտ,
Ծովն՝ հայելին է հողիդ, ուր դուն ինքզինքդ
Կը դիտես. մինչ ալիքներուն դէմ ծաւալուն՝
Վիճը մտքիդ նոյնքան խոր է, նոյնքան անհուն:

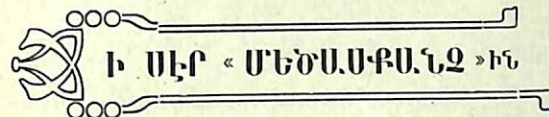
Քու բերկրանքդ է սուղուիլ քո՛ւ իսկ պատկերիդ ծոց,
Եւ դայն դրկել ակնարկներովդ, բազուկներով,
Մինչ կը մոռնայ սիրտդ իր թնդի՛ւնը տրամակոծ՝
Անոր անյաղթ ու վայրենի տրտունջքին քով:

Գաղտնապահ էք դուք երկուքդ ալ, մրոտյաւած.
Ոչ ոք չափեց վիճը մտքիդ, Մա՛րդ արարած,
Ինչպէս որ Ծո՛ւվ, ոչ ոք ճանչցաւ քու ալ դանձեր.
Ձեր դաղտնիքներն ունին ա՛յնքան անյայտ ծալքեր:

Բայց եւ այնպէս, ահա բազում, անթիւ դարեր
Որ կը կռուիք անխղճօրէն եւ անմորմոք.
Եւ այնքան բո՛ւռն դուք կը սիրէք մահն ու աւեր...
Յաւէտ ըմբի՛չ՝ ո՛վ եղբայրներ դուք անողոք....:

CHARLES BAUDELAIRE

Թրգմ. ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ

ԱՆԿՂՕ - ՍԻՐՕ - ԹՐԲՕ - ԻՐԱՔՕ...

Ահաւասիկ անճոռնի եւ անճաշակ բար-
դութիւններու նմոյշներ. բոլորն ալ քե-
րականօրէն խորթ ձեւեր, եռանդով որդե-
գրուած՝ կարգ մը թերթերու խմբագիր-
ներէն (Արարատ, 27. 3. 55: Զարթօնք,
13. 2. 55, եւն. եւն...):

Բարդելու ճոխ կերպեր ունին հայերէ-
նի մէջ՝ ա, ու, եւ յօդակապերը դործա-
ծելով. ինչո՞ւ երթանք օտար ձեւեր մու-
րալու: Յետոյ ի՞նչ են այդ Անկլիօ եւ Սիրօ
բառերը. Անկլիօն ինչո՞ւ գ-ով չէ գրու-
ած. Սիրիա բառը ի՞նչպէս Սիրօ կը
դառնայ: Կ'երեւի Արարատի խմբագիրը
երդում ըրած է չար-արատներէն դրել:

Մէկը կը գրէ՝ Իրաֆօ-քուրֆ. միւսը՝
Թրֆօ-իրաֆեան: Զէ՛ր բաւեր ըսել՝ Իրա-
ֆեքսքուրֆ. եւ ասոր նման՝ Անգլիքիւրաֆ,
Թուրքիքիւրաֆ, Խալուգիւրաֆ եւն...:

Մեր խմբագիրներուն մէջ, դժբախտա-
բար, կան անձեր՝ որ աւելի կ'աղարտեն
ու կ'աղճատեն մեր լեզուն, քան կը շինեն:

ՅԱՐՏԱՔՈՒՍՏ

Աշխարհաբարի համար ուրիշ խորթ ձեւ
մըն ալ ասիկա. Յարտաֆուտ (Մասիս,
17. 2. 55, էջ 3, սիւնակ ա.): Կը բաւէ
ըսել ու գրել պարզապէս՝ արտաֆուտ:

Նախ, որովհետեւ գրաբարի մէջ ալ ար-
տաֆուտ է. օրինակներն այնքան շատ են,
որ հարկ չկայ նոյնիսկ թուել: Երկրորդ,
եթէ գրաբարի մէջ գրուէր իսկ յարտա-
ֆուտ յ-ով, աշխարհաբարի մէջ պիտի
յապաւէինք նախգիրը, եւ պիտի գրէինք
պարզապէս արտաֆուտ. ինչպէս չենք գը-
րեր ի ներֆուտ, այլ ներֆուտ, թէեւ գը-
րաբարի մէջ կ'ըսուի ի ներֆուտ:

ՎԱՍՆ ԿՐՕՆԻ ԵՒ ՀԱՅՐԵՆԵԱՑ

Վարդանանց տօներու առիթով, զրեթէ
բոլոր թերթերուն մէջ ալ այս վերնագիրը
կը տիրէ. վասն կրօնի եւ հայրենեաց:
Հանդիսաւորութիւն տալու համար՝ մեր
խմբագիրները կը սիրեն երբեմն գրաբար
պատգամներ տալ. դժբախտաբար լաւ
գրաբար գիտցողները՝ ճրագով փնտռելու
է:

Եթէ իրօք գրաբար կը գրեն, ըսելու են՝
վասն կրօնի եւ հայրենեաց: Ինչպէս հայ-
րենիք բառը՝ սեռականի մէջ հայրենեաց
կ'ըլլայ, կրօնք բառն ալ կրօնից կ'ըլլայ:
Չեմ հասկնար ինչո՞ւ այսքան պատիւ
հայրենիքին, մինչ կրօնքը անդին խեղան-
դամ կը ներկայանայ. ու ասիկա՝ ճիշտ
Վարդանանց կրօնական զիւցաղնամարտի
յիշատակին օրով:

Իսկ եթէ աշխարհաբար պիտի գրեն,
թո՛ղ պարզապէս գրեն՝ կրօնի եւ Հայրե-
նիքի համար. եւ որքան կ'ուզեն՝ մեծ տա-
ռերով. ա՛ս ալ նոյնքան վսեմ է եւ աղղու:

ՈՍԿԵՐԱՆՈՒԱԾ ԾԱԾԿՈՅԸ

Թերթերուն մէջէն լեզուական սխալներ
հաւաքելու համար՝ հարկ չկայ մանրա-
մասնօրէն տող առ տող կարդալ ու պըր-
պըտել. վերնագիրներն իսկ յաճախ սխա-
լերէն են, ինչպէս վերոյիշեալը:

Գողտրիկ պատմութեամբ մըն է, անճոռնի
վերնագրով (Տե՛ս Զանաւեր, 1955, թ. 3,
էջ 68):

Հեղինակը, կամ աւելի ճիշտ՝ թարգ-
մանիչը, բողոքական Վերապատուելի մըն
է, որ յաճախ կարդացած է Աստուածա-
շունչը. չէ՞ հանդիպած այնտեղ ոսկե-
հուռ, ոսկեմամուկ, ոսկեման գեղեցիկ
բառերուն, որոնց մէջ ճաշակի դրոշմը
կայ Ս. Սահակին ու Մեսրոպին:

Ի սէր «Մեծաւանգ»ին, թղթանոց նե-
տեցէք սա ոսկեբանութեամբ անճաշակ ու հա-
սարակ բառը: